

Πρωτοβουλία τῶν «Μουσῶν» διενεργεῖται ἔργος ὅπως στηθῇ ἡ προτομή τοῦ Ζακυνθίου ἱστοριογράφου Π. Χιώτου ἐπὶ τοῦ τάφου του.

— Πρωτοβουλία τοῦ δημάρχου Σπάρτης κ. Αντιποδίου ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις ἐν Σπάρτῃ ἀνδριάντος τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου. Τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον Σπάρτης ἐνέφρισε 5,000 δραχ. ὡς εἰσφοράν.

Ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς της ἐν τῷ Ὁδείῳ τῶν Παρισίων, ὡς ἐνύμφωνος δραματικῆς, ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Καζνέβ, ἡ δεσποινὶς Μάρω Καρούδη. Ἦνευρὰ καλλιτέχνις μετέβη εἰς Λονδὸν, ἐνθα ἔλαβε μέρος εἰς μεγάλην ἐκπερίδαν, δοθεῖσαν πρὸς τιμὴν της ὑπὸ τῆς προεβόρας τῆς Ἑλλάδος κριτῆς Γερνάδιου, ἐκλήθη δὲ καὶ εἰς τέτον ἐπὶ τοῦ διατρίβοντος ἐκεῖ Καρούζο, ὅστις ἐξετέλεσε μετ' αὐτῆς καὶ διωφίαν, συγκραεῖς αὐτὴν ἡμα διὰ τὴν τέχνην της.

Ὁ Λέξας κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Ῥοιμάνου συνθέτου Ποπέσκου, ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν ὀπ' ὤρετταν του «Τέλος μύνοι» παρενετέθησαν συνθέσεις ἰδικαί του. Ὁ Λέξας ἐνήγαγεν ἐπὶ συκοφαντίαν τὸν Ποπέσκον, ὅστις καὶ κατεδικάσθη εἰς 40 κορωνῶν ποσόστιμον.

— Ὁ διάσημος κομικὸς Μιξ Αίντερ καὶ ἡ διάσημος ἡθοποιὸς Γκάμπυ Ντελὺς παρ' ὀλίγον νὰ πανγῶν. Ἀνεστέρθησαν μετὰ πολλοῦ κόπου ἐκ τοῦ Σηκουάνα ἀβ' ἡβ'.

— Ἀπέθανεν ὁ Ἀμερικανὸς ζωγράφος Μπράουν (Brown) διάσημος διὰ τὰς ἀπεικονίσεις τῶν μικρῶν παιδῶν τοῦ δρόμου. Ἡ εἰκὼν του τὸ «Στήριγμα», ἐν ἣ παρίστανται πολλὰ παιδιὰ θεώμενα ἕνα συνομήλικόν του νὰ στηρίζεται εἰς τὰ χεῖρας μὲ τὰ πόδια ὑψηλὰ εἶναι πολὺ χαρακτηριστικῆ.

— Ἐπωλήθη ἀντὶ 900.000 φρ. ἡ εἰκὼν τοῦ Φραγκονάρο, ἡ παρ' οὐσία τὸν Ρινάλλον εἰς τοὺς κήπους τῆς Ἀρμίδας.

— Ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐπαύλεως διὰ τὰς ἀπομύχους ἡθοποιούς, ἦν ἀνέγειρε ἡ Δούξ παρ' τὴν πόλιν Πίαν τῆς Ρώμης.

— Ἀνευρέθη ἀνέκδοτον, ἀλλ' ἐλλειπὲς μυθιστόρημα τοῦ Ἐρνέστου Ρινάν, φέρον τὸν τίτλον «Αἱ ἐκμυστηρεύσεις τῆς Φελικουίλας».

Εἰς τὸν ἐτήσιον διαγωνισμὸν τοῦ Ὁδείου τῶν Βρυξελλῶν μεταξὺ 35 μαθητῶν ἠρίστευσεν εἰς τοὺς διαδοχικὰς δοκιμασίας ὁ ἐκ Πατρῶν βιολιστῆς Γ. Εὐσταθίου, τυχὼν τοῦ α' βραβείου.

— Ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ κόσμου ἡ διακοσμητικὴ τῆς γεννήσεως τοῦ διασημοῦ μουσουργοῦ Χριστοφόρου Γλὸκ (2 Ἰουλίου 1714), τοῦ μελοποιήσαντος ὑποθέσεις ὁρχαίων Ἑλληνικῶν τραγωδιῶν μετὰ μετ' ἑλπίδος ψυχολογικῆς βαθύτητος. Ὁ «Πάρις καὶ ἡ Ἑλένη», ἡ «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι», ὁ «Ὀρφεὺς καὶ ἡ Εὐροδίκη», ἡ «Ἀλκίσις», ἡ «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις» εἶνε τὰ ἀθάνατα ἀριστοτεχνήματα τῆς λυρικῆς μελωδίας.

Εἰς τὸν ἐπαναληφθέντα ποιητικὸν διαγωνισμὸν τῶν πολεμικῶν ἀσμάτων συνηγωνίσθησαν 215 ποιηταὶ ὑποβαλόντες 450 ποιήματα. Ἐβραβεύθησαν δύο θοορία, δύο ἐπινίκεια καὶ τρία ἄσματα ἀναγνῆξ. Οἱ βραβευθέντες εἶναι οἱ κ. κ. Ν. Μπάρακλινς, Ζαχ. Παπαντωνίου, Σ. Σπεράντσας, Θ. Ζωῖόπουλος, Ἐλένη Μ. Νεγρεπόντη καὶ Μαρία Π. Σιγριανέλου. Τὰ ἄσματα αὐτὰ ἐδόθησαν πρὸς μελοποίησιν εἰς τοὺς κ. κ. Σαμάραν, Καλομοίρη, ἀδελφούς Λαμπιλέτ, Λαυράκων, Σακελλαρίδην καὶ Αἰάλιον.

Ὁ διάσημος συνθέτης Λεονκαβάλλο παραθερίζων εἰς τὰ λουτρά τοῦ Λεονκωντίνι συνθέτει νέαν τριπράκτιον ὀπερὰν ἐπιγραφομένην «Ἀφ' Ἐμαρία». Τὸ λιμπρέττον τοῦ ἔργου ἀνήκει εἰς τοὺς κ. κ. Ἰλλίκα καὶ Καβικίotti.

Μαριέττα Νικάκη

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας μετὰ θριαμβευτικῆν περιοδείαν εἰς Κων(σταντι)ν καὶ Ἀλεξάνδρειαν ἡ καλλιτέχνις τοῦ βιολίου δεσποινὶς Μαριέττα Νικάκη.

Ἐγενήθη εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ δεκαεὺς μόλις μετέβη εἰς τὸ Παρίσι ὅπου ἐποῦδασεν εἰς τὸ Κονσερβατοῦρ ὑπὸ τὸν διάσημον βιολινίσταν Μπερτελιέ. Ἐλαβε πρῶτον δίπλωμα καὶ ἀπῆλθεν εἰς Καλκούταν, ἐνθα ἔμενεν ὁ ποτὴρ της καὶ ὅπου κατέπληξε μὲ τὸ τάλαντόν της. Εἰς μίαν σιγανλίαν της εἰσέπραξε 7100 φράγκα. Ἐφυγε ἐκείθεν διὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὰς σπουδὰς της ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τὸν καθηγητὴν Σέβικ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε πρῶτον δίπλωμα κονσερτίστας. Τελετῶς ἔλαβε μίαν θριαμβευτικὴν περιοδείαν εἰς τὴν Βοημίαν, Ρουμανίαν, καὶ Ρωσίαν.

Ἡ δις Νικάκη ἔδωσε δύο σιγανλίας. Μίαν ἐν Κηφροσίμῃ καὶ ἄλλην ἐν τῷ «Ἀκταίρ» τοῦ Φαλήρου. Ἀμφότεραι ὑπῆρξαν, οὕτως εἰπεῖν, πρωτακροσίσματα τῆς μεγάλης σιγανλίας. ἦν θὰ δώσῃ ἐπανερχομένη ἐξ Ἰταλίας τὸν Ὀκτώβριον. Ἦνευρὰ καλλιτέχνις ἔδωσε δείγματα μιᾶς τέχνης, ἥς κριταροῦται λεπτόν καὶ θεομὸν αἶσθημα. Τὸ βιολίον, τὸ μάγον ἀλλὰ καὶ ἰδιότροπον αὐτὸ ὄργανον, εἶνε τελείως ὑποταξαμένον εἰς τὰ δάκτυλά της. Χωρὶς ἐπιτήδευσιν, χωρὶς ἐπίδειξιν, ἐκτελεῖ μὲ μίαν θανμαστὴν σταθερότητα, μὲ δεξιότητιαν, μὴ ἑοστρημένην ὅμως ἐμπειρίαν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐν Φαλήρῳ σιγανλίας ἦτο ρομαντικοῦ ἔρους. Καὶ ἔδειξε μίαν γλυκύτητα φωνικὴν καὶ ἀβίαστον. Εἰς τὴν Καντοσιέταν τοῦ Ἀμβρόζιο, τὴν Ἀνάμνησιν τοῦ Ντοβιά, τὴν μεστὴν ἐπερχομένην λυρισμοῦ εἰς τὴν «Θλιβερὰν σκένιν» τοῦ κ. Σανθοπούλου τὴν ἀριτ' γραφεῖσαν καὶ ἡ ὁποία εἶνε ἀπὸ τὰς καλλιτέρας συνθέσεις τοῦ συμπαθοῦς συνθέτου, καὶ τὸ «Τζιγκὸν-εοβαίξεν», τὸ δημοφιλὲς καὶ γνωστότατον τοῦ Σαραζάτε ἀριστοτεχνήμα, ἡ δις Νικάκη κατώρρωσε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μας, μὲ τὴν νωχελὴ ἡδινὰ πᾶθειαν καὶ τὴν βαθεῖαν μεγαλολίαν. Εἰς τὴν ἀρίστην